

Розділ 1 _____

Майже-Бездушна Грейс

— Грейс —

Дивне відчуття в голові.

Загалом, я почуваюся дивно в кожній частині тіла. І гадки не маю, що відбувається.

Пригадую останні кілька хвилин і намагаюся зрозуміти, чому відчуваю таку порожнечу й збентеженість, але все, що я бачу, — це Джексонове обличчя. Він усміхається до мене, поки ми йдемо по коридору й жартуємо про...

І ось, я все пригадую! Мене розриває крик, і я інстинктивно відсажуюся від Хадсонового леза.

Але леза немає, усвідомлюю я, вигинаючись назад.

Немає Хадсона.

Немає Джексона.

Немає коридору. *Немає Академії Катмер.* Замість них — безкрая темна порожнеча, від якої мене цілком охопила паніка, поки я намагаюся з'ясувати, що відбувається.

Де я?

Де всі поділися?

Що це за дивна невагомість, що наповнює кожную мою клітину?

Невже Джексонів брат справді вбив мене тим мечем?

Я зараз мертва?

Ця думка прокрадається в куточок мого розуму й перехоплює подих у легенях.

Паніка переростає у справжнісінький жах, поки мої очі напружуються, щоб побачити більше, ніж кілька сантиметрів у чорнильній порожнечі, що мене оточує. Я безтямно проводжу руками по тілу й намагаюся знайти місце смертельного удару. Щоб підтвердити — або, будь ласка, Боже, спростувати — думку, що я помираю чи вже померла.

«О Боже, я не хочу бути мертвою, — думка пронизує мене. — Будь ласка, не дай мені померти чи гірше — бути приви́дом».

Зустрітатися з вампіром — це одне, але, *будь ласка, будь ласка, будь ласка*, не перетвори мене на привида. Застрягнути на вічність у коридорах Академії Катмер як Майже-Бездушна Грейс — це *точно* не моє уявлення про гарно проведений час.

Але коли я закінчую себе оглядати, помічаю, що рани немає.

Немає крові.

Навіть болю. Лише це дивне заціпеніння, що відмовляється зникати, і від якого мені з кожною секундою стає холодніше.

Намагаюся швидко кілька разів кліпнути, щоби прояснився зір, а тоді змушую себе знову роззирнутися довкола, ігноруючи спітнілі долоні та тремтіння в руках.

Але нічого не змінилося. Темрява досі оточує мене з усіх боків — і не проста темрява. Лише така, яка буває,

коли немає місяця, немає зірок. Лише небо — таке темне та порожнє, як жах, що наростає в мене всередині.

— *Серйозно? Таке темне й порожнє, як жах, що наростає в тебе всередині?* — запитує глибоко в голові саркастичний голос із дуже правильним британським акцентом. — *Дуже мелодраматично.*

Я вже звикла до голосу в голові, який за останні кілька тижнів інколи підказував мені, як вижити, але це щось зовсім інше. Цей хлопець звучить так, ніби хоче зробити мені боляче, а не допомогти.

— *Хто ти?* — запитую я.

— *Справді? Це твоє важливе запитання?* — позирає. — *Дуже оригінально.*

— *Гаразд, то, може, просто розповіси, що відбувається?* — вимагаю я набагато пискливішим, ніж мені хотілося б, вкрай наляканим голосом. Втім, надарма кажуть про правдиву рекламу...

Та все ж я прочищаю горло й пробую знову.

— *Хто ти? Що ти від мене хочеш?*

— *Цілком впевнений, що я маю ставити це запитання, принцесо, адже це ти притягнула мене сюди за компанію.*

— *Притягнула тебе?* — мій голос обривається. — *Це я застрягла тут, не маючи жодної гадки про те, де саме перебуваю, не кажучи вже про те, з ким я застрягла. Звісно, маю питання, адже тут занадто темно, і я нічого не бачу.*

Він видає звук, який мав би бути співчутливим, але зовсім не є таким.

— *Ага, ну що ж, для великої частини цього є рішення...*

Десь глибоко всередині мене підстрибує надія.

— *Яке ж це?*

Він видає стражденницьке зітхання.

— *Увімкни кляте світло. Це ж очевидно.*

Крізь порожнечу відлунює швидко, виразне клацання вимикача. За пів секунди світ навколо мене заливає яскраве світло.

Розділ 2

Спокійні думки, спокійні розмови, дай мені спокій

— Гредс —

Яскраве світло ріже очі, і я кілька секунд кліпаю, як кріт, що виліз із-під землі. Але коли нарешті знову можу бачити, то розумію, що я в кімнаті. У дуже великому лофті, розміром принаймні як половина футбольного поля, а вздовж стін попереду від підлоги до стелі тягнуться книжкові полиці.

Верхня полиця переповнена свічками всіх можливих форм та розмірів, і на одну мить у мене знову закрадається тривога. Але, швидко роззирнувшись навколо, пересвідчуюсь, що вітвара тут немає. Жодних банок із кров'ю також. Немає моторошної книги заклять, яка мала б прискорити мій шлях до потойбічного життя.

Я сприймаю це як гарний знак. Тобто не можна ж постійно бути чиеюсь жертвою. Упевнена, що я вже досягла свого ліміту... плюс один.

Роззирнувшись навсібіч ще раз, я зрозуміла, що в кімнаті, де я перебуваю, нічого страшного немає. Насправді весь простір скидається на один із тих шикарних меблевих виставкових залів.

Три основні стіни, що не прикриті книжковими полицями, пофарбовані в білосніжний колір, а завдяки лампам і канделябрам увесь простір купається в м'якому теплому світлі. Знову роззирнулася довкола:

помітила вдале поєднання сучасних і простих меблів у відтінках білого, світло-коричневого чи чорного, розділених на вісім окремих зон завдяки стратегічному розташуванню килимів та сидячих місць.

Є зона з двома величезними чорними металевими полицями, заповненими альбомами, та дивовижним медіакомодом. Трохи далі є простір для фізичних вправ, зона для тренування з мішенями, ігрова ділянка, в якій домінує величезний телевізор із пласким екраном і суперзручний на вигляд диван з ігровими контролерами, розкиданими на білих подушках. Є зона спальні з великим білим ліжком; бібліотека, де незліченні книжкові полиці мало не тріщать від нескінченних рядів книжок; читацький куточок із чорною акцентною стіною; кухня й позаду, мабуть, ванна кімната.

Усе виглядає майже заспокійливо. Ніби повернулася додому.

Якщо, звісно, не враховувати безтілесний голос, що продовжує говорити у мене в голові. Голос, який абсолютно точно не належить ні мені, ні моїй свідомості.

— *Тобі подобається акцентна стіна? Це чорний від «Армані»,* — мовить він, і я мушу зціпити зуби, щоб не сказати йому, що він може зробити зі своїм «чорним від «Армані»», не кажучи вже про поблажливість, яка відчувається з кожного правильного британського складу. Але ворогувати з цим хлопцем, ким би він не був, здається зараз не найліпшим варіантом, особливо тоді, коли я й досі не зрозуміла, де я. Натомість я обираю ще одну спробу отримати хоч якісь відповіді.

— Навіщо ти робиш це зі мною?

Важко зітхає.

— *Знову ти крадеш моє запитання.*

Я така налякана, що мені потрібно кілька хвилин, щоб зрозуміти його слова. Коли це стається, я не можу стриматися й, широко розводячи руками, викрикую: